

Dobrodružství v nemocnici..

Začal bych od začátku. Nemoc samotná (cukrovka) nemá jiného příznaku než zvýšenou žízeň, ale to si člověk uznale poklepává po rameni jaký je pašák s dobrým pitným režimem. Během delšího času jsem si několikrát ukopl palec levé nohy, takže se chudák nestačil nakonec ani pořádně vyléčit a zůstávala mu trvale taková veselá růžová barva. Pak palec praskl a objevila se hnisavá dračí jeskyňka, problém byl na světě. Léčil jsem to podomácku višňákem a když zánět neustupoval, tak jsem vyrazil k lékaři na Otrokovickou chirurgii a ten prohlásil, že jde o cukrovkářskou nohu. To mě překvapilo, protože jsem měl kotník nateklý teprve druhý týden, předtím to byla vychrtlá noha cvičencova a cukrovka není nemoc čtrnácti dní, to jsem věděl. Napatlali mi to zase celé višňákem, sestra nohu ovázala a prý že za čtyři dny na kontrolu. I to mě udivilo, protože jsem si to předtím sám doma převazoval třikrát denně a moje neblahá tušení mě nezklamala, obvazy protekly hned prvního dne, druhý den mě pro neuvěřitelný zápach vyhodila manželka z ložnice a čtvrtého dne při převazu jsem svůj teď už příšerně zbědovaný palec vůbec nepoznával. Nazval jsem tento praktikovaný léčebný způsob "metodou vyhniti".

Doktor na místní chirurgii se mnou vlastně nikdy nemluvil, nikdy se mě na nic nezeptal, jenom zase připsal do karty cosi o "probíhající léčbě defektíku". Já jsem nakonec čistě o své vůli a o svém rozumu vyrazil do laboratoří na odběry zjistit co mi teda kurník je. Ty výsledky mě však již nedostihly. Dalšího dne večer mi totiž začalo být opravdu blbě, otekla mi celá noha a tak jsem se na naléhání naší Babičky změřil a ejhle byla tam slušná horečka, tak jsem se na cestu posilnil sedmi dortíčky a vyrazil do Zlína do nemocnice na pohotovost. Tam doktor obhlídl a přefačoval palec, změřil mi cukr, pak mi řekl „že jsem velmi ohrožený jedinec“, ať uháním na chirurgii a že mi moc drží palce. Na příjmu chirurgie si mě znovu přeměřili a senzační výsledek si za mými zády (Abych to neviděl..) navzájem ukazovali.

Sestra Květa se mě ptala „zda se mi momentálně nechce omdlít a zda nemám mžitky před očima“ tak jsem jí popravdě řekl, že ano, mám mžitky a chce se mi omdlít, ale z toho co se právě postupně dozvídám. Od začátku jsem přijal léčebnou taktiku pozitivně přijmout všechno co přijde, taoisticky „přilnout“ k léčbě a za všechno pokaždé každému poděkovat. Načež mi sestra Květa napíchla „bublifuk“ do žíly (Infuzní jehličku s hadičkou vždycky plnou bublin) a službu konající chirurg mi palec probodl nůžkami, tu vzniklou díru prošpikoval drénem a zafačoval. Nakonec jsem výtahem vyjel na páté patro chirurgie, které se na víc než měsíc stalo mým domovem.

Byla už noc, celé patro bylo přečpané pacienty a tak mi sestřičky natlačily postel do chodbičky jednoho z pokojů. Připadal jsem si tam úplně jako na vojně, protože ani na vojně nikdy neprobíhalo nocování nijak hladce. Jeden můj soused se značně ořezanou nohou se každých deset minut prudce

vymrštil z leže do sedu, to jej vzbudilo a jak si postupně uvědomil, kde je a co se děje, zase ulehl k dalšímu svému desetiminutovému spánku. Druhý soused staršího věku na tom byl mnohem hůře, byl už hodně nemocný, nepohyblivý, bezbranný, vedly do něj i z něj hadičky, navíc byl hrozivě oteklý a celkově podlitý, tekutina mu prosakovala i do plic, takže se při spánku permanentně hlasitě dusil, probublával a strašidelně vykašlával, když jej to nakonec vzbudilo, pak truchlivě volal maminku. Třetí soused spal celkem spořádaně, jenom chvílemi strašně nahlas kašlal, zřejmě proto, aby trochu vzbudil bublajícího souseda, který se po probuzení na chvíli ztišil. Do mě sestřičky zabodly kapačku, píchaly mi injekci za injekcí a každou chvíli mě chodily kontrolovat, přitom vždycky vzbudily i mé spolunocležníky, čímž jsem taky já přispíval k všeobecné noční „zábavě“. Během spánku se mi zdál sen jak na své kánoi "Julo Satínský" proplovám, jak jinak, Litovelským pralesem a na přídi mi seděla taková nehezka neodbytná holka, byla to nemoc Cukrovka..

Pak přišel každodenní brzký ranní budíček a po chodbách se rozezněly (vojenské poddůstojníky připomínající) pokřiky sestřiček, které si křikem na pacienty jednak ulevovaly od napětí ze stresující práce, taky tím ty pacienty budily k životu (Třebas formou nabuzení vůle odporu vůči takovému zacházení..) a taky bylo spousta dědoušků nahluchlých, tak aby se dozvěděli co se od nich prodnes žádá. Pak přicházela hodná paní doktorka K provést ranní vizitu, vyptat se pacientů co je u nich nového a vůbec s nimi hodit řeč. V tomto byla tato paní doktorka jedinečná, že chodila skoro každý den, protože jinak se s námi pacoši nikdo nebavil. No abych byl přesný, k operovaným v noci za tmy přicházel unavený chirurg a zjišťoval jak si jeho dnešní zákazníci po operaci vedou. Později ke mně přišla nejmoudřejší sestra (šla týden po mém odchodu do důchodu), která toho během své praxe už tolik viděla, že její léčebné schopnosti byly až nadpřirozené, tedy tato „převazová" sestra Lenka odmotala obvazy mého palce a pak začala spolu s doktorem zkoumat onen nemocný „palouch".

Sestra Lenka do něj štípala pinzetou a doktor dloubal nůžkami. Sestra Lenka prohlásila „To nebude dobré, je to uvnitř měkké jako bláto.." doktor kutal nůžkami skrze díru s drenáží a co by správný chirurg mumlal mantru „Fik šmik, šmik, šmik.." a rukou posunkem naznačoval jak ten palec ufikne. Ostatní pacienti na to zbledle koukali a hned se mě zeptali „Hrůza! Proboha, ono tě to nebolí?" a sestra Lenka jim za mě odpověděla „Pána to opravdu nebolí protože je v tom palci zažraná cukrovka a probíhají v tom prstu nevratné zlověstné změny!" Nakonec za mnou přišla hodná doktorka K a řekla, že palec rozhodně nerostou na stromech a o ten můj budeme bojovat. Budu dostávat nitrožilně antibiotika, palec uklidníme a pak uvidíme co dál..

V nemocnici nikdo neví hodiny ani dne, projevovalo se to jak při propouštění pacientů domů, kdy průměrný odklad odletu činil zhruba týden ode slíbeného dne D, tak i při běžném životě a když se člověk na něco zeptal, většinou zjistil, že se hloupě ptá. Například jsem jednou nedostal svoji pravidelnou injekci inzulinu, šel jsem se na to zeptat sester a bylo mi řečeno, že nemocniční

diabetolog zatím nevolal a tak nemám nárok. Ostatní pacienty to zajímalo, co jsem po sestřích chtěl a jak jsem u nich pochodil, a tak jsem jim řekl: „Ptal jsem se na svoji injekci a zjistil jsem při tom, že existuje kdesi, jeden pan doktor, který nade mnou na dálku průběžně věrně bdí a pevnou rukou kormidluje moji léčbu.“

Taky se stalo, že zničeho nic se moje postel dala do pohybu a šup, už jsem bydlel na jiném pokoji s jinými spolupacienty, takže si na někoho zvykat nemělo valnou cenu. Měl jsem vrstevnického spolupacienta Radka, který mě překvapil pozitivními zdravotními aspekty kuřáctví. Radek byl silný kuřák což jej vedlo k neutuchající dobrodružné aktivitě, například s čerstvě sešitým břichem pár hodin po operaci vyrazil (V ruce pytlík od hadice, která mu vycházela z břicha..) mnou podepřen na svou první pěší tajnou kuřáckou výpravu do parku před barák. Později vykšeftoval od kohosi kliku na zakázaný balkón (Aby vážně nemocní pacienti ze zoufalství neskákali dolů a nepřivedli tak svoje oddělení do neštěstí.), kdykoli o Radka měl kdokoli nějaký zájem (injekce, odběr, měření, dotaz) nikdy jej nenalezli, protože byl pokaždé právě na kuřácké výpravě, když mu to pak jednou na ošetřovně chtěli vyčítat, byla jeho argumentace natolik upřímná a neprůstřelná, že se paní doktorka nakonec chytla za hlavu a volala: „Běžte si raději rychle zakouřit, nebo mě z Vás klepne.“ Radek si s sebou přinesl notebook plný filmů (Asi sto filmů), ale filmy nic pro mne. Radek mě dojemně přemlouval ať si něco pustím. Nakonec jsem tam našel naivňoučkou pohádku Barbar Conan a tak jsem se těšil jak ve velmi odpočinkovém dílku bude Arnold Schwarzenegr zakusovat supa, bohužel jsem po chvilce sledování zjistil, že jde o nové moderní comebackové ztvárnění, úplně bez humoru a nadsázky. Já jsem bohužel svoji diváckou filmovou estetiku nabíral u dílek jako je Rozmarné léto, Markéta Lazarová nebo Sedm samurajů..

I u jiných spolupacientů jsem viděl skvělé příklady zmužilosti. Například jeden můj pětáosmdesátiletý soused na ranní pokřik „Dojdéte s sáám na zááchóód a sáám se výsprchůůjetéé??“ odpověděl klidně a pevně „Ne nikam nedojdu!“, měl totiž jednu nohu už z dřívější amputovanou a jeho druhá noha byla pod obvazy celá černá nekrózou. Místo toho se tento soused u sester dožadoval přídržovací hrazdy nad postel jež by mu umožnila pohyb alespoň v rámci postele. Byl však odmítnut s poukazem na fakt, že na celém oddělení jsou pouze dvě hrazdy a ty jsou momentálně již přiděleny. Děda však neváhal a od kohosi si nechal ke trubce v nohách svojí postele přivázat lanko, jehož druhý konec si omotal kolem dlaně, několik hodin s tím nacvičoval a pak si od sester nechal přinést nočník. Když mu nočník přinesly, zabral za lano a vymrštil se na nočník jako kovboj do sedla, jednou rukou škulal za lanko jako za uzdu šíleného koně a druhou rukou máchal nad hlavou, aby udržel při konání velké potřeby na rozkolébaném nočníku rovnováhu.. Sestry na jeho rodeo zíraly v němém úžasu a aby to někdy nepředvedl před někým nepříjemným, raději pro něho tu hrazdu čmajzly na kterémsi jiném oddělení. Prostě odpor starého pána vůči představě plínek a nesamostatnosti plus jeho vůle k udržení sebeúcty na mě dost zapůsobily.

Ovšem měl jsem toho morálního posílení zapotřebí, třeba už jen výsledky měření mého tlaku se výrazně lišily v závislosti, zda mě sestřičky stihly změřit před převazem palce nebo až po něm. Pouhý pohled na můj hnědomodrý zombi-palec zvyšoval výšku obou mých krevních tlaků o dobrých patnáct jednotek. Byli tam i pacienti, ze kterých jsem si příklad raději nebral, kupříkladu, jeden děda přišel docela „po svých“ jakmile však ulehl do postele jako by v tu vteřinu ochrnl, přijal plenu a odmítal chodit byť jen na záchod a nechával se umývat, ruce pak náhle používal pouze k sebeobraně, aby s nimi mohl klást odpor sestřičkám, když se jej pokoušely krmit. I ze svých spolupacientů si udělal pomocný personál. Zkusil to i na mě, prý že má žízeň.. Byl jsem na to zvědavý a tak jsem mu u úst přidržel čajový hrnek s brčkem, dědek do brčka prudce foukal a měl magor divokou radost jak to v čaji pěkně bublá..

Životní podmínky v nemocnici byly celkem náročné. Na prvním místě bych jmenoval jídlo, kterého bylo tak málo, že jsem na WC tvořil bobky jako srna. To že, povojensku, vítězil hlad nad chutí se rozumí samo sebou. Synteticko-chemicko-glutamanovou kuchyní (Pohltreicha na vás!) vyrobené nemocniční porce byly tak malé, že jsem měl už ve vteřině spolknutí posledního sousta znovu takzvaný "vlčí hlad". Hlavní jídlo neobsahovalo žádný salát, žádnou zeleninku, takže jsem po třech týdnech dostal hypovitaminózu a začala mi olézat zdravá noha, paní doktorka mě poslala do lékárny ať si proti tomu pořídím nějaké multivitamíny.

Mojí morálce velice pomáhaly rodinné návštěvy jakož i kontakt s nejbližšími pomocí telefonu. Taky jsem prakticky každý den chodil odpoledne do nemocničního "kuřáckého" parčíku, kde jsem v poloúkrytu cvičil Vítovu rozcvičku. To mě drželo pohromadě a nad vodou. Naštěstí na mě početní svědkové mého cvičení "taj-ti quán" nikdy nikoho nezavolali a tudíž jsem neskončil třeba pod zámkem na psychiatrii.

Rozhodujícím způsobem mi pomohlo moje křesťanství, které je náboženstvím do nepohody. Bohužel je si nutno přiznat, že není kázáno solidní rovnou chlapskou řečí.. Nesmím zapomenout na knížky. V nemocnici jsem si přečetl spousty krásných knížek. Nejprve jsem se začel do Švejka. Hašek se v této veselé, ale tvrdé knížce, zastává obyčejných lidí. Někteří mamlasové praví, že Švejk je průměrný Čech. To je takový nesmysl, jako by někdo tvrdil, že brněnský Franta Kocórek, byl průměrným moravákem. Ne oba to byli tak totální samorosti, že kdokoli si vedle nich stoupl, mohl být z fleku použit jako průměrný příklad a tak průměrnými Čechy byly především všechny ty vymyšlené postavičky Švejkem chrlených příběhů a přirovnání..

Druhou knížkou, o které bych se zmínil, byla kniha Sedm taoistických mistrů. Ta knížka byla plná kouzelných příběhů a dost mi pomáhala pozvednout ducha. V jednom příběhu se dostali do pře buddhistický a taoistický mistr, což mezi nimi vyústilo do soutěže v délce nepřerušené meditace. Vyhrál

nakonec taoista a když povstal ze svého sedu, pak uznale poklepal budhistu po rameni a prohlásil: „My dva jsme pořádní magoři!“

V dalším příběhu byl taoistický mistr, který to už měl jak se říká "hotovo a po kupě" pak se mu v noci zdál strašidelný sen, ve kterém byl v nebi předveden před Nefritovou královnou a tam jej zradily jeho oči, které začaly pokukovat po početných královniných, odvážně a spoře oděných společnicích, jedna přitažlivější kůstka než druhá.. Mistr se probudil propocen a s výkřikem hrůzy. Toto nebylo to, čím se hodlal v nebi proslavit. Nakonec se rozhodl problém vyřešit přímo a u kořene. Nakouznil si větší množství falešného zlata (Výroba "dočasného" zlata byla prý oblíbenou kratochvílí taoistických mistrů..) a ubytoval se v nejluxusnějším nevěstinci celého kraje. Zpočátku s těmi děvčaty provozoval z poznávacích důvodů.. tak nějak všechno, ale postupně se jeho zájem přenesl k ušlechtiljším aspektům a tak mistr poznával ženy i z duchovnějších hledisek. Jednou městem projížděl slavný buddhistický mistr Milarepa a co nevidí, nad nevěstincem visí aura jako prase. Milarepa si zakryl pláštěm obličej, aby jej nikdo nepoznal a šup, vplížil se do bordelu. Tam našel na mejdanu s jídlem a pitím, kde děvčata profesionálně provozovala hudbu, zpěv, poezii, čtení starých spisků, čajový obřad, malířství, kaligrafii, artistiku a bojová umění.. Tedy našel tam i taoistického mistra, který Milarepovi beze studu všechno vypověděl, jak o snu, tak i o své přivykací - odvykací kůře. Milarepa však s taoistickým mistrem nesouhlasil, řekl mu: „Musíš přece dbát o pověst, jak svoji tak i svého učení! Tady nemůžeš zůstat, musíš odejít někam jinam..“ Na to mu taoista odpověděl: „To bude těžká věc, jsem na tom totiž tak špatně, že už nemám žádné "tady" ani žádné "jinde"..“ Milarepa se zachechtal, ale nedal se: „Přece odtud nakonec odejdeš, tak mi prosím alespoň řekni, kterou stranou se dáš, kdybych tě chtěl časem vyhledat.“ Na to mu taoista zase odpověděl: „To bude taky těžká věc, jsem na tom totiž tak špatně, že se mi všechny směry tak-nějak slily v jediný..“ Když to Milarepa uslyšel, zaburácel smíchem a opět si cípem pláště zakryl tvář, aby ho při opouštění nevěstince nikdo nepoznal. Pak si Milarepa šel v pohodě svojí cestou. Taoistická skupinka měla po nějaké době sraz na svaté hoře a tak taoistický mistr, který se časem naučil hledět na ženu především jako na člověka, přece jenom nevěstinec opustil..

Ve třetím příběhu byl mladý mistr, který měl vizi, že si majzlíkem ve skále vyseká takové šikovné podloubíčko, do něj si sedne a to mu umožní, že jako první z celé taoistické skupiny získá konečné osvícení. Našemu kamenickému mistru se však nedařilo. Pokaždé jakmile v potu tváře vysekával podloubíčko, už se k němu hrnul nějaký úctyhodný stařec s prosebnickým pohledem a spustil: „Jsem stár, smrtka mi už hledí přes rameno, cítím však, že mé osvícení je nedaleko, pomoz mi nepromarnit toto mé zrození a přepusť mi svoje podloubí ve kterém určitě brzy dosáhnu úspěšného dokončení..“ Mistr razič podloubíček, kvůli tomu, začal postupně vyhledávat čím dál víc liduprázdnější a odlehlejší končiny, ale nic nepomáhalo, vždycky někdo přišel, zapůsobil na jeho dobré srdce a podloubíčko si pro sebe zabral. Tak si náš skalní razič řekl: „Ještě to zkusím jednou a naposledy, tedy dohromady vlastně už po dvaasedmdesáté..“ Vybral si ve zcela opuštěné barbarské krajině děsivou skálu kolmou jako zlověstný prst a s napřením všech sil se v nebezpečí

příšerného pádu vyšplhal nahoru, tam zatloukl do pukliny kolík, přivázal k němu svůj provaz a spustil se přes okraj převisu nad propast, na druhou úplně nepřístupnou stranu skály. Visíc přitom za pas uvázaný na laně nad bezednou dírou, pustil se s kladivem naposledy do díla. Jakmile byla práce skoro hotova, tak uslyšel jakési šramocení, pád kamínků a najednou se k němu shora spustilo druhé lano.. Tak se podíval nahoru a světe div se, spouští se k němu stařík s prosebným pohledem. To taoistického kameníka zcela odrovnalo, dostal hysterický záchvat smíchu, během kterého odvázal špagát ze svého pasu a s divokým chechotem se zřítíl kamsi do mlhy pod sebou - zastírající pohled na dno propasti. Co bylo pak, není úplně jisté, protože někteří prý tvrdili, že jej bez kladiva a majzlíku na cestách živého potkali. Když se však celá úspěšná taoistická skupina sešla na pravdě boží, tak už je tam čekal taoistický kameník a to s úsměvem na rtech a v celé oficiální mistrovské paradě..

Abych si v nemocnici ukrátil čas a taky získal nějaké informace o své nemoci, prováděl jsem výslechy pacientů stejné diagnózy jako mám já, abych zjistil jak s nemocí žijí, prohlédnout si jejich amputovaná těla, poslechnout si jejich příběhy. Ty příběhy se mojí story velice podobaly a lišily se jenom maličkostmi. Pro příklad tím, že já jsem vyrazil do nemocnice posílen sedmi dortíčky, zatímco jeden z kolegů spolupacientů si na svoji první cestu pro cukrovku a amputaci na poslední chvíli lupl osm luxusně orošených dvanáctek..

Taky jsem z nudy sledoval TV dokumenty v televizi na nemocniční chodbě, odkud jsem jednou viděl jak sestra Lenka sprintuje chodbou s tlakoměrem v podpaždí. To mě zaujalo a když jsem spatřil celou skupinu běžících zdravotníků, tak ve mně zvítězila zvědavost a taky vojenský instinkt. Běží-li všichni kolem, pak je vojenskou zásadou běžet také, tvářit se při tom vyjeveně jako "mladí zobáci" ovšem není nutno.. Rozeběhl jsem se tedy na svoji postel, aby mi nic neušlo. Moje tušení mě nezklamalo, jednalo se o "běžící" velkou vizitu samotného nejvyššího Šéfa. Ten doběhl až k mojí posteli, kde se v běhu elegantně otočil, až mu bílý šos krásně zavlál a houkl: „Ten snímek udělejte!“, jeho suita zatím vyklusávala u dveří, pak všichni utíkali neznámo kam.. Celá vizita našeho pokoje trvala pár vteřin a šlo o skvělý výkon.

Ten snímek na CéTěčku druhý den udělali a hodná paní doktorka vyjádřila zájem prohlédnout si můj palec. Sestra Lenka mi ho tedy odmotala a než byl palec odborně prohlédnut, měli jsme s palcem asi čtvrt hodinku na vyjasnění svých stanovisek. Palec už nehnisal, ale získal úžasnou kobaltově modrou barvu a dával mi různě najevo, že už to tady balí.. Moje problémy už prý nejsou jeho problémy a na tomto světě, že už nemá žádných zájmů a vlastně ani co do činění, prostě už byl tak-nějak jinde. Pak přišla hodná paní doktorka Konečná a začala mě připravovat na neblahé zprávy ohledně mého palce, ale já jsem jí k jejímu překvapení řekl, že už jsme si s palouchem všechno vysvětlili a já jsem ochoten podepsat a podstoupit, co bude třeba.

Za tím účelem jsem navštívil i kancelář vlídného anesteziologa, který za mne vyplnil dotazník ve smyslu, že nechlastám, nefetuji a blázním jenom v mezích normy. Na závěr mě anesteziolog obšťastnil informací, že si mou operaci nechají jako třešničku na závěr. Od půlnoci mi zakázali jíst a pít, nafasoval jsem andělíčka, tedy velice frivolní kraťoučké minišatičky se zavazováním na šňůrky vzadu a s holou zadnicí. Místo jídla jsem dostal kapačky čímž si mě pěkně přivázali k posteli. Den se neuvěřitelně táhl a opravdu až po třetí hodině si pro mě přišli a na vozíčku mě šibovali k operačnímu sálu. V předsáli leželi pod zlatým alobalem již odoperovaní pacienti. Pohlédl jsem na přítomný personál, který vypadal velice uštvane.. "Jezusmaríjájá, jestli mě tito budou operovat, tak to potěš pánbůh!" Vysvlékli mě do naha, jenom přes ohanbí jsem dostal roušku jako Kristus. Jedna zvláště uštvaná paní sanitářka se chopila mých nosítek a začala mě tlačit bludištěm operačních sálů. Kachličky od podlahy až ke stropu, vypadalo to tam úplně jako na jatkách. Pak jsme přijeli do operační místnosti, tam ze mně neklid spadl, bylo to tam úplně jako ve filmu MASCH (Tím nemyslím seriál MASCH - to byl domov smutných důchodců..), všude kolem mě byly mladé, veselé, oduševnělé tváře. Mladý chirurg mi sliboval, že se pokusí z palce uchovat alespoň takový veselý pařízek. Sympatický anesteziolog si prohlédl mou rozložitou maskulaturu a rýpl do mě veselým žertíkem, na způsob, že tady konečně mají pořádného chlapa.. Patříčně veselou a pádnou odpověď jsem měl na jazyku, ale už na ni nedošlo, protože jsem se propadl do limbu..

Vzbudil jsem se až "u nás" na pátém patře, kde mě chodbou tlačil urostlý zřízenec, který pravil: „Podívejte se, on má dobrou náladu.." sestra z našeho patra mu znechuceně opáčila: „Ten? Ten má vždycky dobrou náladu!" Pak jsem zase usnul a spal až do druhého dne, kdy jsem byl (vpravdě biblicky) vyzván ať vstanu a chodím. Na operovaný palec ať při tom nenašlapuji a chráním si jej jako oko v hlavě. Při vizitě jsem na svůj účet zaslechl vyjádření pacient "po snesení palce", nejdřív jsem si naříkal, že su jako slepice, která snáší palce. Později jsem se upamatoval jak ve válkách 20. století byly z kostelů "snášeny" zvony na materiál k výrobě munice, to bylo o poznání důstojnější. Na výzvu vstaň a chod' jsem tedy opět jako každý den po obědě vyrazil na svoji procházku paříčkem zacvičit si v altánu.

Na dobře se hojící palec jsem při prvním převazu hleděl v němém úžasu, protože tam kde byl předtím obří "palouch" jsem měl nyní "veselý pařízek".

Došlo i ke dvěma erotičtějším situacím. Moje tělo mělo brzy už dost všelijakých těch odběrů, sestra Lenka když odebírala krev z mé žíly lamentovala „Každému vždycky říkám - když jdu do nemocnice, tak si žíly beru s sebou, a ne že je nechám doma!" Ještě horší to bylo s častým odběrem krve z mých prstů, ty odmítaly krvácet vůbec. A tak když jsem viděl, že se blíží mladičká sestřička (studující praktikantka) s jehlou, hned jsem si vybral prst a ten jsem začal zahřívát a prokrvovat. Třel jsem jej energicky, kroutil ním, všelijak ho drtil, prostě jsem mu dával co proto.. Sestřička mlčky odebrala svůj vzorek, pak pípala „Možná bych také potřebovala zahřát", načež zrudla a

prchla z pokoje. Já jsem se z překvapení šíleně rozkuckal a dědouškové kolem zvědavě nakrucovali krky, aby zjistili, co jim zase uteklo..

Druhý veselý případ nastal, když si mě dvě mladičké sestřičky praktikantky odvedly do kumbálu, že mě musí před dalším lékařským zákrokem vyholit. Trochu jsem se zkusil bránit hrozbou, že to požaluju svojí ženě. Sestřičky se opravdu trochu ulekly a jedna prohlásila, že by nebyla ráda kdyby jí moje žena vyrazila zuby. Tak jsem je pro změnu zase uklidňoval, že je moje žena inteligentní krasavice od které vyrazení zubů nehrozí. Holky mě holily velkoryse od pupku dolů až ke kolenům, já jsem u toho ležel na boku jako Venuše na obrazu a zlehka jsem s dívčinami konverzoval na okrajová témata jako je počasí a blížící se volby. Děvčata se zajímala zda mě tolik zajímá politika a koho budu volit. Já jim prozradil, že budu volit Okamura, protože mě ten chlapec baví a pokud jde o tu politiku tak, že volím neškodná témata, aby při tom pikantním holení "nedošlo k nějaké ostudě". Z toho vznikla zajímavá diskuze o různých povedených ostudách tohoto druhu, což jsem shrnul konstatováním, že mají dívčiny štěstí že nejsem o deset let mladší, protože by z toho byla bezesporu ostuda jako svět.

A tím se dostávám k tomu, že ani obtížím prozatím nebyl konec.. Někde na lékařském velitelství se nade mnou sešlo cévní konzilium a usneslo se, že podstoupím ÁTéčko. To ÁTéčko jsem nepodceňoval, protože jsem viděl jak zbědovaní byli lidé, kteří se z něj vraceli. Opatrně jsem své ženě telefonicky vysvětloval, že mě v podbřišku napíchnou tepnu, do ní strčí dlouhý drátek kterým mohou tepnami cestovat po celém těle a po tom drátku se dají tepnami posílat všelijaké opravářské nástroje a tak to vypadá, že mi tam pošlou balónek, kterým mi budou při plném vědomí nafukovat koleno a na závěr budu muset 24 hodin ležet bez nejmenšího hnutí s pytlem písku na břiše. Moje žena odpověděla: „Oni už fakt nevědí jak by tě ještě pobavili..“ Zase mi zakázali od půlnoci jíst a nafasoval jsem necudného andělíčka, místo jídel kapačky a kolem poledne jsem i s postelí vyrazil na to ÁTéčko.

Hleděl pořádně vyvenčit, ale tentokrát to byla chyba, jak jsem zjistil později. ÁTéčko byl zalidněný operační sál, kde jsem se musel vysvléct úplně do naha a pak mě zabalili do zeleného igelitu. Celý kolektiv ÁTéčka vesele vtipkoval, když se oblékali do olověných zástěr a já jsem si uvědomil, že se ti lidé k vůli mě obětují, když podstupují spršky rentgenového záření. Ono by to ÁTéčko asi nebyla taková hrůza, kdyby se dařilo, ale ono se nedařilo. Nejdřív mě napíchnli tepnu v podbřišku a stríkli tam anestetikum, bohužel se ukázalo že toto anestetikum dobře snáším a tak na mě moc neúčinkuje, takže jsem se k nervozitě celého týmu kroutil v křečích bolestí i když jsem teoreticky neměl nic cítit. Pak se na monitoru ukázalo, že mám tepny i žíly zapleteny do jedné zákeřné pomlázky, takže není vidět kudy jede ten drátek. Nakonec se zjistilo, že křížovatky mých tepen jsou osazeny neviditelnými dvířky, která vás vpustí dál až poté co si v duchu odpovíte na složitou filosofickou otázku. Doktor předlouho jezdil tepnou tam a zpátky přitom marně hledal dvířka do té správné tepny. Já jsem si v duchu správně odpověděl na složitou nábožensko-

filosofickou otázku, jak to Ježíš myslel když řekl „Já jsem cesta..“, ale nepomohlo to, asi si musel na svoji odpověď přijít i ten sympatický doktor. Doktor se snažil, třikrát "přepíchal" a zaklínal se „Teď už to musí být“ a na moji žádost přidal i anestetikum, ale na mých bolestných křechách se mnoho nezměnilo. Já jsem už tou dobou vyřešil i otázku protichůdnosti a prapodivnosti spousty Ježíšových prohlášení, ve smyslu, že Ježíš svoje rázné věty (Namísto unyle nasládlého právnicky vychytralého projevu kněží..) v afektu řval na svoje bližní, kteří jej neskutečně štváli.. V té chvíli zabodoval i doktor „Hele my už tam jsme..“ a postupoval tajnou tepnou směrem k mému "pařízku". Jeho instrukce, které dával svému štábu mi připomněly kapitána ponorky při plíživé plavbě („Třicet nahoru, pomalu vpřed..“). „Je to dobré, nebudeme muset nijak zasahovat, krevní řečiště je v pořádku, nic tam nevidím..“, uklidňoval mě doktor. Nakonec ze mě vytáhli všechny dráty, doktor mi asi čtvrt hodiny držel rukou tepnu a hovořili jsme opět na okrajová témata. Pak na místo vpichu přišla přitisknout hrouda buničiny (Jako když zmokne a pak zase uschne role WC papíru), potom na tu hroudu přiložili onen fenomenální pytel s pískem a nakonec mě spoustou kobercové pásky brutálně stáhli až jsem byl jako poštovní balík, který se už nikdy nerozbalí.

Na chodbě jsem ležíc na kolečkovém lůžku počkal na sestřičku z našeho patra. Nákladní výtah byl pořád obsazený a tak mě sestřička dotlačila do osobního výtahu, tam by se se mnou nevlezla a tak se artisticky vyšplhala na trubky v nohách mojí postele.. Kdyby mě všechno tak nebolelo chechtal bych se jako blázen. Už jsem byl na pokoji, když se ve mně probudilo všechno to anestetikum a udělalo se mi pořádně šoufl, jako po pěkném draku. Kvůli tomu jsem odmítl večeři a přísahám bohu, že jsem slyšel jak to chodbou volají sanitářky na nějakou sestřičku, to kvůli inzulinu, žádné jídlo = žádný inzulin.

Byl jsem tedy překvapen, když se na mě po dvou hodinkách nečekaně vrhly dvě sestřičky, jedna mi vzala krev z prstu a druhá do mě píchla inzulin. Říkal jsem si „Blbě se neptej, bude v tom zase nějaké zdravotnické kouzlo“, ale když se hodinu nic nedělo, tak jsem zazvonil na noční sestru s otázkou, jaktože jsem dostal inzulin, když jsem nedostal večeři. Sestry se rozběhly nemocnicí až mi někde sehnaly krajíc chleba. Odveta mě neminula, přišla za mnou sestřička a prohlásila, že jsem nebyl na "malé", a já na to „Na jaké malé?? Ranní kapačku jsem vymočil už před ÁTěčkem, v poledne jsem dostal kapačku litřík a v prázdné konvici u postele nebylo více než taky sotva litřík..“ říkám jí „Sáhněte si na mě jak jsem celý mokrý a taky na tu propocenou postel, to bude více než dva litry potu..“, ale ona na to že ji to nezajímá, tady mám prý bažanta a jestli do něj zčerstva nenačůřám tak mě bude cévkovat. Měl jsem podbřišek už tak v jednom ohni takže to cévkování byla tuze špatná zpráva. Jenom co zapadla z cimry jsem vypustil několik šfavnatých nadávek a začal jsem krkolomně lovit rukou v nočním stolku až jsem nahmatal dvoulitrovku s čistou vodou, tu flašku jsem doslova vyexoval a pak jsem několik hodin čekal až mnou ta voda proteče. Nakonec mnou protekla a já jsem po velkém celkem násilném přemlouvání načural bažanta až po vrch, takže z toho cévkování sešlo a já mohl konečně usnout.

Ráno jsem se vzbudil, pytel s pískem byl fuč a já jsem zase nutně potřeboval na malou, ale nešlo to, ty kobercové pásky mě brutálně stahovaly nejen břicho, ale nejspíš i močový měchýř. Noční nucení "na malou" úplně rozvrátilo můj vztah z bažantem, navíc čůrat v posteli je proti základním civilizovaným instinktům.. Nakonec jsem si vzpomněl na hrdinské pooperační kuřácké pochody spolupacienta Radka. Jednou rukou jsem si tedy fixoval zafačovanou buničinovou hroudu kryjící ránu po ÁTěčku, druhou rukou jsem se všeho přidržel a takto jsem se vyplížil z postele a žabáckým krokem jsem se vydal na záchod, kde naštěstí všechno tělesné v pohodě fungovalo tak jak má..

V poledne už by mě nikdo v posteli neudržel ani párem volů. Léčba však stále nekončila, tak jsem měl řadu času na [přemýšlení](#) a na vzpomínání, třeba na zážitky z letošního léta. Začátkem května jsme byli se Susedem splouvat řeku Bečvu. Startovali jsme ze Vsetína a končili před Přerovem. Struvid s námi tentokrát nejel, vymluvil se na to, že musí do včel. To se mi nezdálo, protože panovalo nevčelařské počasí s teplotou kolem 10° a přšelo, ale to platí u nás malovčelařů, u profíků jako je Struvid je to kdoví jak.. V Čechách z toho deště byly velké povodně o kterých se říkal vtip „Potkají se Labe s Vltavou a říkají: To je sviňská kosa.. nezatopíme??“ Nejprve jsem měl Struvidovi jeho výmluvy za zlé, ale pak jsem si vzpomněl, jak jsem sám kdysi na několikadenním výletu v Praze udělal svojí budoucí manželce to samé a pod záminkou včelaření jsem z Prahy předčasně prchl domů. Doma jsem vlezl do včel, ale na rozdíl od dálkových lahodných představ se mi tehdy nic nedařilo a včely mě doštípaly, pravděpodobně pod heslem: „Co ty tady děláš šmejde, máš být v Praze! Takto nás tvoje budoucí paní nebude mít ráda..“ A tak jsme už na Struvida vzpomínali jenom v dobrém.

Hned první den jsme v dešti a ledové zimě sjeli asi sedmačtyřicet jezů (Sused to spočetl na internetu) a řeka Bečva se ukázala být velice zajímavou, jelikož se jí podařilo při povodni v roce 97 svléknout betonový kabát a opravena byla jenom spoře, takže jezy byly nyní z navážky velkého kamene postavařsku srovnány na přesnou hranu, pročez nikde nevznikalo vhodnější místo ke proplutí. Přenášet takové jezy se ukázalo nebezpečnější než se je pokusit rovnou sjet, vypracoval jsem na to dobrodružo-novou taktiku s názvem "Koloběžka", jakmile jsem uprostřed splouvání jezu uvízl na kamenech, okamžitě jsem odhodil do lodi pádlo a chytil se rukama obou lodních boků. Jednou nohou jsem stál uprostřed lodi a druhou nohou jsem se mocně odrážel od balvanů, čímž jsem loď posunoval vpřed a přitom zároveň tím kanoi i nadlehčoval, byla to v divokých vlnách žůžo adrenalinovka.

[Řeka Bečva](#) se zmocnila i obou břehů do velké vzdálenosti a za těch dvacet let od památných povodní 97 nechalo na obou březích vyrůst sveřepým pralesům ([Ke kterým chovám vřelé city..](#)) v nichž se však špatně stanuje, Bečva totiž není absolutně písčitá, ale zatvrzele kamenitá a tak se i daleko od břehu nedají do země zatloukat stanové kolíky. Sused toto vyřešil na jedničku, když se mu podařilo zakrýt vlastnoručně vynalezeným a vyrobeným lodním stanem celou svoji loď, tyčky protáhl lodními sedačkami, plachtu upevnil k lodi a

zepředu vytvořil verandu pod kterou jsme večer mohli mazat karty. Jak jsem se zmínil, já jsem měl se stavbou stanu zatloukací potíže a v noci mi kupodivu bývala zima, tím jsem předtím díky svému [brunátnému zdraví](#) nikdy netrpěl, asi se tak pomalu hlásilo propuknutí nemoci. Samotná řeka

Bečva je docela divoká a od jezu k jezu to bývá průměrně asi tak dvě stě metrů a proud je rychlý. Oba jsme se se Susedem zalekli faktu, že jsme zbyli sami dva a tak jsme při našem vodáckém soužití vnášeli spoustu úsilí do snahy o to abychom se za žádnou cenu nepohádali. Připomínalo mi to večerníček Macha a Šebestovou kde pomocí sluchátka naučili chování ala Gut-Jarkovský psa Jonatána a kočku Micku, takže jim tam nakonec paní Kadrnožková omdlela s výkřikem: „Probůh ten pes má lepší chování než můj manžel.“ Tak se stalo, že jsme se Susedem kolem sebe našlapovali po špičkách až nás to unavovalo, já se snažil neprudit i když zpěv písně plavem v hejnu k mlejnu, cejnu..“ jsem si přece neodpustil. Sused zas zásadně omezil svoje geokačerské vycházky na pouhé dva případy, což nemusel, jelikož jsem byl protentokrát velmi kvalitně připraven.

Při první geovycházce Sused vyrazil hledat poklad do pralesem pohlcené, opuštěné, v 97. vyplavené hospody. Já jsem si na břehu řeky nahnul hromádku teplého štěrku na kterou jsem se velepohodlně posadil k meditaci. Na vysokém nebi nádherně svítilo velké slunce, pofukoval větřík, hučela řeka nad kterou šuměl prales.. Užíval jsem si tu [skvělou atmosféru](#) a myslí se mi mihl mistrův meditační úkol "Poznej místo meditace - poznáš tak i sám sebe.." ta myšlenka se ve mně pohupovala, ale než se mi zachtělo zavřít oči a opravdu začít s mediací, vedle mě spadl kamínek, to už se Sused při svém návratu ke mně spouštěl z říčního převisu.

Na druhou svoji ranní geovýpravu mě Sused upozornil už předtím zvečera a tak když byl ráno při mém probuzení zkrátka fuč, tak jsem lenivě v kotlíku uvařil trochu čaje, uvelebil se pod starou třešňí, vychutnával jsem si ranní voňavou louku a pokukoval po hájovně jejíž laskavý hajný nám povolil stanování na této louce. Sused se ke mně vrátil akorát včas, abychom si spolu mohli dobírat mladičké vojačky, které zničeho nic náhle vesele rázovaly po blízké cyklostezce, asi nacvičovaly nějaký přesun. Naším ztepilým gondoliérským nabídkám bezpracné romantické rajské plavby pod mocnou ochranou našich svalnatých zkušených rukou ty vojenské dívčice odolaly..

Druhým zážitkem léta byla moje účast na [taj-ti sympóziu](#) ve Velkých Karlovicích. Letos jsem tam již nepůsobil jako [pěst na oko](#), nicméně po cvičební stránce jsem pořád tutovým břídilem a jeden můj zvlášť pikantní výkon na cvičišti byl mistrem Vítem komentován trefně: „Neschopný žák je vizitkou svého učitele..“ namísto žádoucího studu mě to zcela odbouralo k hroznému chechotu. Bylo to tam opravdu skvělé.

Spolupacienty pouštěli jednoho za druhým domů, ale já jsem v nemocnici pořád zůstával a nebyl jsem v situaci, že bych měl alespoň slíbeno. Tehdy na

tom problému naštěstí začal čarovat [můj čtyřletý synek](#). Nejprve zaplnil (ve školce vlastnoručně vyrobenými) talismany můj noční stolek, při další návštěvě si zase sundal punčocháčky a ukázal mi svůj paleček, který měl už z domu přelepený jakousi samolepkou, načež mi vysvětloval, že má pařízek ale že to nic není, že to vyléčí jako nic (Tím mi naznačoval, že co dokáže on měl bych dokázat i já..) a když mi namaloval veledrobný abstraktní plánec našeho domova a přilehlých končin, abych tak nějak věděl kam a kudy se mám vrátit domů, uznal jsem kvality jeho kouzelnických praktik a začal jsem se rychtovat k návratu domů. Znásobil jsem délku svých kondičních procházek po nábřeží Dřevnice a vyrazil jsem i na onko navštívit spolupacienta Radka, ale řekli mi tam, že už i jej pustili domů.

Pak i mně začínala pomalu svítat seriózní naděje na propuštění z nemocnice a byl už nejvyšší čas, protože jsem pobyt v nemocnici [snášel čím dál hůře](#). Stále více jsem litoval své spolupacienty a nepodezírejte mne z altruizmu, viděl jsem v těch lidech svoji celkem pravděpodobnou budoucnost a tak mě jejich utrpení nenechávalo klidným. Naštěstí mě nakonec opravdu propustili domů. Opustit nemocnici byl zvláštní a jedinečný pocit (Jako když zvíře uprchne ze ZOO) to mi věřte. Domů jsem se dostal ve čtvrtek a druhý den jsem to už nevydržel, nasedl jsem do svého taxi a vyrazil do ulic rozhlédnout se po hospodách.

Kam jsem přišel všude mi nadávali a posílali mně marodit do pelechu, shodil jsem totiž v nemocnici asi patnáct kilo a získal jedinečnou žluto-zelenou nemocniční barvu. Já jsem však tyto ataky odrážel poukazem na fakt, že rodinka vyrazila na víkend k babičce a doktoři mi zakázali žrát i pít, tak co bych doma dělal, mimoto, kdyby mě "spojková" noha začala bolet tak nezaváhám a opravdu hnedka jedu domů do postele. Shodou okolností ti co mi nejvíce nadávali se zase o sedmi ráno nejvíce rozčilovali, když se mi nedovolali, jelikož jsem už dvě hodiny sladce pochrupekával ve své posteli.

Potkal jsem kamaráda se skvělým černým humorem, který na mně místo pozdravu houkl „Gde máš palec!“ já na to „Na pravdě bůží..“ opovrživě se na mě podíval, nesouhlasně nad mojí chabou morálkou zavrtěl hlavou a zabručel „Zjevně se někam trousíš!“ Já se tomu musel chechtat, protože kupodivu ten odloučený palec pořád cítím a když se na něj soustředím, tak to pocitem vypadá, že na mě palouch čeká v nebi a to není špatná vyhlídka. Vždycky jsem byl zvláštní chlapík a se záhrobním palcem budu asi ještě zvláštnějším.

Jedna z babiček si celkem jasnozřivě všimla, že jsem se v nemocnici změnil a to ne k lepšímu, sám jsem si toho taky všiml a indiánsky řečeno, pojal jsem obavu zda jsem se nemocnicí nezměnil z kňoura ve vlka, tomu bych nebyl rád, sice vlkům rozumím a uznávám, že doběhnou a dohlédnou dál, chápou přesněji a hlouběji. Jejich poznání sahá až k vysokým zamlženým vrcholům hor, ale vlci nejsou sami sobě "prasátky pro štěstí", nemají klidu ani spočinutí, neznají radost z málo zasluženého sebeuspokojení, neumějí si rochnit v teplíčku a štěstíčku. Podrobnější sebezkoumání mě uspokojilo, že

má proměna zůstává pouze v rámci druhu, tedy v divočejší (splašenější) formu kance, neboť jsem osobně (I podle čínského horoskopu..) "železným prasetem".

Třetí den po návratu jsem poprvé vyrazil do cvičení s tím, že samozřejmě budu provádět jenom to co zvládnou, pokud jde o [sestavu s mečem](#) pak situace zůstala skoro beze změny, dělám to pořád stejně špatně. Mrzelo mě, že jsem přišel o sestavu "[Lao-tia ji-lu](#)" zjevně jsem se ji naučil tělem a nikoli intelektuálně, tělo zkrátka postupovalo od jednoho známého pohybu ke druhému, já jsem tělo při tom pozoroval a povzbuzoval, tělo se mohlo přetrhnout, aby mě potěšilo.. Takhle se ztrátou schopnosti provádět známé pohyby, jsem přišel i o posloupnost návaznosti jednotlivých technik, ale i v tomto jsem se během delšího období postupně zase dostal do sedla.

Dalším dobrodružstvím byla cukrovka, píchám si inzulín, nafasoval jsem glukometr na měření cukru v krvi, abych se mohl sžít s dietou. To mi přineslo četná překvapení, například dobře uvážený a s velkou rozkoší spáchaný stravovací hřích v podobě "martinské husy" se na glukometru ukázal jako prkotina v porovnání s drobným morálním zaškobrtnutím v podobě čtyř diažloutkových oplatků z čehož vyplývají drtivé dopady právě proti drobným dietetickým selháním a podezřívavý pohled na dia-výrobky.

Časem se opakovaly potíže s nohama, doktor Emil Záhumenský je však muž na pravém místě a tak mi zbylý palec opakovaně zachraňoval. Přesto se ten zánět v obou nohách stále ukrývá, kdykoli připraven zaútočit. Dál bylo velkým štěstím, že jsem získal knihu "Skoncujte s cukrovkou". Nejprve jsem ji asi čtvrt roku nesouhlasně studoval na WC, ale pak jsem si řekl „Zkusit by se to mělo" a tak se stalo, že jsem po dvou letech, kdy jsem si čtyřikrát denně píchal dost velké dávky inzulínů, mohl dávky snižovat až na tu kýženou nulu. Diabetolog mi říkal „Nevím pane Prokop co děláte, ale pokračujte v tom.." A tak si tady žiju..